

Tezdecká
AKADEMIE

CESTA DO SNOWFIELDU

GINA MAYER

Tezdecká
AKADEMIE

CESTA DO SNOWFIELDU

Copyright © 2018 Ravensburger Buchverlag

*Všetchna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí
být rozšiřována bez písemného souhlasu
nakladatele.*

Translation © Iva Zündorf, 2022

Cover © Anna Rohner, 2022

© DOBROVSKÝ s. r. o., 2022

ISBN 978-80-277-2580-9 (pdf)

Tezdecká
AKADEMIE

CESTA DO SNOWFIELDU

GINA MAYER

Nebe žhnulo jako roztavené železo. Dobřela rozpálené slunce stálo v nejvyšším bodě. To, které je kdysi sytilo a hřálo, teď bylo jejich nepřítel. Jeho žár jim spaloval hřbet, tiskl je k zemi, chtěl je zahubit a zničit, tak jako zničil celou zemi.

Step, která byla ještě před pár týdny plná zeleně, vyprahla. Ztvrdlá země pukala horkem. Koryto řeky vyschlo, zůstal v něm jen písek, kamení a štěrky. Vypadalo jako hluboká zející rána, která se táhne umírající zemí.

Kdyby se teď zastavili, byli by ztraceni. Jeho matka to nezvládla. Před dvěma dny opustila stádo. Umírala tak, jak žila celý svůj život. Bojovala až do úplného konce. Svůj zápas však prohrála.

Večer klopýtla, přední nohy se jí podlomily, po nich i zadní. Potom už nevstala. Starý hřebec se ji pokoušel znovu postavit, šťouchal do ní, kousal ji do krku a do plecí.

Běžte pryč, říkal její pohled a upíral se už někam dovnitř. V jejích černých očích, které byly to první, co kdy na světě spatřil, už zbývala jen slabá jiskřička.

Nechtěla, aby viděli, jak slábne čím dál víc. Ani on ji tak nechtěl vidět.

Starý hřebec ji poslechl a unaveně šel dál. Ostatní ho následovali. On ale zůstal vedle ní, dokud se ještě naposledy nevzepjala. Tělem jí projel třes a nastal konec.

Něco v něm si chtělo lehnout vedle ní a čekat, dokud slunce nevysaje život i z něj.

Ještě nepřišel tvůj čas, vzpíral se posledním zbytkem vůle.

Vydal se za ostatními, a když slunce znovu zapadalo, stádo dohnal. Viděl, že i ostatní jsou na hranici života a smrti.

1.

Když Zoe vcházela do sálu, měla pocit, že cítí Jakeův pohled. Jako letmý dotek jí přešel přes odhalené paže a pohladil ji po tváři.

Když zamířila na své místo před orchestrem, potlesk zesílil a změnil se ve vlnu nadšení. Dirigent Onni Seikola už stál u pultu s partiturou. Kývnutím hlavy ji pozdravil a usmál se. Zoe se uklonila a sál se rozburácel mohutným potleskem.

Přízemí, druhá řada, sedadlo patnáct. To bylo Jakeovo místo, odtud se na ni díval. Vlastně bych ho z jeviště

mohla zahlédnout, pomyslela si. Ale zakázala si ho očima hledat.

Místo toho zkoušela publikum vůbec nevnímat. Lidé se pro ni změnili v rozmazanou šmouhu z očí, nosů, uší a úst.

To ji naučila máma. Lidé nejsou důležití, říkala pokaždé. Soustřeď se jen na hudbu.

Zapomenout na publikum dokázala Zoe obvykle snadno. Ale tentokrát to snadné nebylo. Protože dole v hledišti seděl Jake.

Lístek mu předala jen tak mimochodem, jako by to pro ni nic neznamenal. Přijď, jestli se ti bude chtít, řekla. Nechala si přitom pro sebe, že vstupenka stála sto dvacet dolarů a koncert ve Vancouver Concert Hall je už týdnem vyprodaný.

Vancouverský symfonický orchestr pod vedením slavného dirigenta Onniho Seikoly hrál koncert č. 2 pro flétnu od Wolfganga Amadea Mozarta. Sólistkou na příčnou flétnu byla talentovaná mladá flétnistka Zoe Deventerová.

Potlesk pomalu utíchal. Seikola ještě jednou krátce pokynul Zoe a obrátil se k orchestru.

Mozartův flétnový koncert měla Zoe ze všeho nejradši. Proto na něj Jakea pozvala. Doufala, že se mu bude koncert líbit stejně jako jí. Mozartova hudba musí přece nadchnout každého.

„Vážná hudba?“ zeptal se, když mu Zoe říkala, že hraje na flétnu. „Tak v té se absolutně nevyznám. Mě baví spíš house.“

„Ten je taky skvělý,“ ujišťovala ho Zoe.

A moudře si nechala pro sebe, že na něco takového vůbec nemá čas.

Posledního půl roku měla koncerty v Torontu, Calgary a v New Yorku, nahrála jedno cédéčko, a kolik vystoupení měla v televizi, už ani nepočítala.

Na YouTube měla víc než milion fanoušků, a když si dala na Instagram obrázek nějakého jídla, dostala během deseti minut víc než dva tisíce lajků.

Zoe bylo teprve třináct, ale už byla slavnější než její matka, houslistka Irmhild Sullivanová. Ta dnes nehrála. Seděla v první řadě a upřeně sledovala svoji dceru.

Maminka chodila na každý její koncert, byla vždy ten nejpozornější posluchač, největší fanoušek a nejprísrnější kritik. Dokázala zaslechnout každý přehmat, i ten sebemenší, a přesto byla na Zoe vždycky hrdá, hodně hrdá!

Jestlipak si i Jake váží toho, že Zoe zná? Byl tady, dole v hledišti, díval se na ni. Zoe to zřetelně vnímala. Líbí se mu modré hedvábné šaty na ramínka, které má dnes na sobě? Co říká na její krásné světlé vlasy zatočené do uzlu, které rozzářily třpytivé štrasové kamínky?

Zatím ji viděl vždycky jen v džínách a teniskách. Snad to s oblečením nepřehnal.

Soustřed' se, jako by slyšela mámu. Teď je důležitá hudba, jenom hudba.

Dirigent zvedl ruce. Zoe přiložila flétnu ke rtům. Seikola pokynul taktovkou. Zoe začala hrát.

Její prsty nahmataly první tóny. Prýštily z flétny jako perlivé bublinky ze sklenice sektu. Teď se přidali houslisté, kteří seděli za ní. Smyčce se rozběhly po strunách. Zoe začaly tančit prsty. Mozartova nádherná hudba jí prostoupila tělem a rozhoupala jej do ladných vln. Připadalo jí, jako by se odpoutala od země a stoupala nahoru nad orchestr, nad celý sál s dvěma tisíci diváků a pak se jen lehounce vznášela nad jedním z nich. Nad tím, který byl pro ni důležitý. Hrála pro Jakea, jenom pro něj.

Když dohrála a spustila flétnu, v sále zavládlo hrobové ticho. Teprve po chvíli se strhl ohlušující potlesk.

Onni Seikola k ní přistoupil a potřásl jí rukou. Pak se společně uklonili a hudebníci za nimi začali tleskat také.

Ještě nikdy ten koncert nezahrála tak dobře. Cítila to každým kouskem svého těla, dávaly to najevo i bouřlivé ovace v publiku, nadšené obličejy a úsměv její maminky, která se zvedla, aby s hrdostí tleskala své dceři vestoje. Ostatní diváci se postavili také.

Zoe se zhluboka nadechla. Poprvé za celý večer se odvážíla pohlédnout do hlediště. Řada dvě, sedadlo patnáct.

Rozzářeně se na Jakea usmála, on ale její úsměv neopětoval, protože tam nebyl.

Ve druhé řadě na sedadle patnáct byla načesaná starší paní s šedomodrým přelivem, která se zrovna namáhavě zvedala. Když viděla, že se na ni Zoe dívá, oběma rukama jí poslala vzdušný polibek.

Radost, která Zoe ještě před chvílí naplňovala, byla ta tam. Nejraději by se rozplakala.

Po koncertě byla v předsálí koncertní síně ještě recepce, ale Zoe už na ni nešla. Odjela s maminkou domů.

„Najednou mě strašně rozbolela hlava,“ lhalá. „Musím si jít lehnout.“

Irmhild Sullivanová, která vždycky poznala, že jí dcera něco tají, byla tak nadšená jejím vynikajícím výkonem, že si tentokrát ničeho nevšimla.

„Byla jsi skvělá,“ říkala jí už potřetí. „Bylo to naprosto, naprosto ohromující.“

Zoe sklesle přikývla. To, co cítila k Jakeovi, jí dalo křídla a neslo ji dál, jen pro něj hrála tak dobře. Tak proč nepřišel?

Že by lístek někomu prodal? Myšlenka projela Zoe jako elektrický proud.

„To by neudělal,“ zašeptala si sama pro sebe.

„Co říkáš, zlatíčko?“

„Nic.“ Zoe si položila hlavu na maminčino rameno.

Taxík s nimi ujížděl osvětlenými ulicemi Vancouveru, míjel zářivé mrakodrapy. Projeli kolem přístavu, kde se na vodě pohupovaly lodě osvětlené barevnými světýlky. Město bylo plné života, jenom Zoe byla k smrti unavená.

Druhý den ráno lilo jako z konve. Když ji máma vezla do školy, měla Zoe špatnou náladu. Vlastně dnes mohla mít ze školy volno, kvůli cestě do New Yorku.

Před dvěma týdny volali narychlo z Carnegie Hall, jestli by u nich Zoe Deventerová nemohla vystoupit. Jedna slavná houslistka jim vypadla a Zoe by mohla hrát místo ní. Nechtěla.

„Je toho na mě trochu moc,“ řekla. „Potřebovala bych vypnout.“

Její matku to naprosto vyvedlo z míry.

„To snad nemyslíš vážně, Zoe! Vždyť tohle byl přece vždycky tvůj velký sen, hrát jednou v Carnegie Hall!“

„Já vím,“ řekla Zoe. „Ale já to teď prostě nezvládnou.“

Maminka přikývla, přestože to pro ni muselo být zklamání. Irmhild Sullivanová odsunula vlastní kariéru do pozadí, aby se mohla věnovat Zoe. Byla její manažerkou i poradkyní, poslouchala ji na zkouškách, kontrolovala ji, usměrňovala a povzbuzovala k lepším výkonům. Za tu dobu ovládala flétnu skoro tak dobře jako její dcera.

Zoein táta neměl s hudbou nic společného, pracoval jako šéf personálního oddělení v jednom strojírenském koncernu. Na svou dceru byl hrdý, ale jejímu naprostému odevzdání se hudbě nerozuměl.

„Musíš si taky někdy odpočinout,“ říkal jí, „jinak tě to přestane bavit.“

Ale kdo odpočívá, ten se nestane nejlepší flétnistkou na světě. To byl Zoein cíl, kterému podřídila úplně všechno.

Přesto Carnegie Hall vzdala. Ne proto, že by jí chyběly síly. Na koncertní turné byla zvyklá a na jevišti byla strašně ráda. Vloni ale strávila ve Vancouveru jen dvacet týdnů. Vždycky když byla na cestách, připojovala se do školy online, aby neztratila kontakt se třídou.

Důvodem, proč koncert odřekla, byl Jake.

Před třemi měsíci se zničehonic objevil u nich ve škole, přistěhovali se do Vancouveru ze Spojených států. A jednoho dne se na výtvarné výchově posadil vedle ní.

Měli vytvořit koláž z novinových obrázků. Zoe ale vůbec nebyla schopná něco vystříhovat a lepit. Jake ji od prvního okamžiku očaroval svým kouzlem.

Měl hezký výrazný obličej a tak nádherné šedozele-
lené oči. A drobounké pihy na nose.

V další hodině, když zase seděli vedle sebe, měli namalovat rozkvetlou jarní louku. Jake se sklonil nad Zoein výkres a rychle nakreslil malou vílu, která pole-
tovala nad jedním z tulipánů. Víla měla dlouhé světlé
vlasy a usmívala se.

„Kdo je to?“ zeptala se Zoe.

„Přece ty, copak to nevidíš?“ řekl Jake. „Nechápu,
proč tady ve škole marníš čas. Patříš přece do své říše
květin.“

Jsi úplně jiná než ostatní, říkal Zoe pokaždé. A ona
si o něm myslela totéž. Jake byl chytrý a vtipný a na
rozdíl od ostatních kluků z Vancouver Junior High
se nezajímal jen o fotbal a baseball. Bavily ho knížky
a taky hrál na kytaru.

Měli spolu bohužel jen dva předměty: výtvarnou
výchovu a biologii. Od toho okamžiku to byly Zoeiny
nejmilejší předměty. Strašně se těšila na hodiny, kdy
se s ním mohla vidět. Tak ráda by se s ním setkala i po
škole a povídala si s ním o všem, co si během hodiny
nebo o krátkých přestávkách nestačili říct. Ale nenašla
odvahu udělat první krok.

Ale ani Jake neudělal nic, aby se s ní mohl vidět častěji. Byl k ní sice strašně milý, díval se na ni svýma krásnýma očima a smál se zářivě bílým úsměvem, ale nic víc mezi nimi nebylo.

Jak by taky mohlo, když Zoe byla pořád na cestách z jednoho koncertu na druhý?

Kvůli tomu odřekla koncert v Carnegie Hall, chtěla mít pro Jakea víc času, chtěla se soustředit jen na něj. Bez mrknutí oka se vzdala svého velkého vystoupení v New Yorku.

A on nepřišel ani na její koncert tady ve Vancouveru.

Zoe hleděla rozladěně na kapky deště, které stékaly po čelním skle. V New Yorku určitě svítí slunce. Měla mít apartmá na Times Square v jednom známém hotelu s obrovským wellness centrem, v němž si mohla po koncertě odpočinout.

Místo toho teď musí do školy, kde bude poslouchat Jakeovy výmluvy. Taková věc se ale nedá prominout! Zoe včera hrála pro něj, jenom pro něj. A on ji neposlouchal.

2.

Před školou dala Zoe mámě rychlou pusu na tvář, vyskočila z auta a vyběhla po schodech nahoru.

První hodinu měli fyziku s paní Deadlyovou, která byla ještě ponuřejší než její jméno. Pak byla výtvarná výchova. Jindy by Zoe počítala minuty do zvonění, aby vyběhla z fyzikální laboratoře a utíkala jako o závod do učebny výtvarné výchovy.

Dnes si ale dávala načas. Namlouvala si, že jí vůbec nezáleží na tom, co si o ní Jake myslí. Pro ni přestal existovat. Sama tomu ale nevěřila.

Když vešla do učebny, Jake tam ještě nebyl, i když už bylo po zvonění. Možná onemocněl, zadoufala. Třeba dostal chřipku nebo si vymkl kotník, a proto nemohl přijít na její koncert. Tak skvělé vysvětlení ovšem vzalo za své, když Jake vběhl do třídy jen okamžik předtím, než vešel pan Lorenzini, jejich učitel kreslení.

„Ahoj Zoe!“ Hodil si batoh k lavici a posadil se na židli vedle ní.

„Ahoj.“ Víc nestačila říct, protože pan Lorenzini už začal vysvětlovat zadání úkolu, na kterém měli pracovat. Zoe nebyla schopna vnímat nic víc než šum. Srdce jí bušilo příliš nahlas.

Všichni si pak vzali vodovky a začali se mezi sebou bavit. To bylo ve výtvarce vždycky prima, že se mohli domlouvat.

„Mám ti vyřídit pozdravy od babičky Sue,“ řekl Jake Zoe a mrkl na ni.

„Od koho?“

„Od babičky. Včera byla na tom tvém koncertě a ještě teď je z toho úplně mimo. Dneska nám zavolala v sedm ráno, jen aby nám řekla, jak strašně ses jí líbila.“ Jake obrátil oči v sloup, jako by to bylo něco bláznivého. Pak se usmál. „A ještě jednou dík za vstupenku. Máš o jednoho fanouška víc.“

Zoe jen polkla. „Ten lístek byl ale jenom pro tebe,“ řekla, aniž jeho úsměv opětovala.

Jake svěřil koutky a provinile pokýval hlavou. „Já vím. Ale mně tahle hudba fakt vůbec nic neříká. A naše babi Sue klasiku miluje. Udělala jsi jí strašnou radost.“

„Tak jo.“ Zoe se sklonila nad prázdnou čtvrtkou papíru. Škoda, že místo toho raději neposlouchala zadání. Teď nemá ani potuchy, co má vlastně kreslit.

„Jsi naštvaná?“ zeptal se Jake.

„Nesmysl! Vždyť je to jedno.“

„Počkej, Zoe.“ Jake položil ruku na její holé předloktí. Jeho dotek jí projel tělem jako elektrický proud a nohy měla najednou jako z gumy. Naštěstí seděla, protože jinak by asi upadla. „To mě mrzí. Nechtěl jsem ti ublížit. Kdybych věděl, jak je to pro tebe důležité, samozřejmě bych přišel.“

Zoe neodpověděla, jen strnule hleděla na výkres a do očí jí najednou vhrkly slzy. Snad si toho nevšiml!

„No, tak vy dva jste zatím moc nepokročili.“ Pan Lorenzini se zastavil u lavice, aby se podíval na jejich náčrty, ale oba ještě na výkrese neměli ani čárku.

„Já... ehm... já jsem tomu zadání moc nerozuměla,“ koktala Zoe.

Pan Lorenzini si povzdechl. „Máte namalovat krajinu v impresionistickém stylu. O impresionistech jsme mluvili v poslední hodině. Vzpomínáš si, nebo snad ne?“

„Jasně,“ zalhala Zoe.

„Tak se do toho dáme,“ řekl Jake, když učitel poodešel. „Můžu si půjčit tvoje vodovky? Svoje jsem nechal doma.“

Ještě než byla hodina u konce, všechno Jakeovi odpustila. Ani pořádně nevěděla, proč se tak naštvála.

Všechno je přece v pořádku. Jake nemá rád klasiku a neobdivuje Zoe jen proto, že skvěle hraje na flétnu.

Fanoušků měla dost. Jakea chtěla jako přítele. Chtěla ho vidět co nejčastěji, chtěla o něm všechno vědět. Co si myslí, co se v něm děje, co se ho dotýká. Přála si, aby se dotkl její paže a vzal ji za ruku.

„Budeš na večírku u Lizzy?“ zeptal se, když spolu vycházeli ze třídy.

Oslava narozenin Lizzy Delaneyové se měla konat o přes příštím víkendu. Zoe sice pozvání dostala, ale chtěla se omluvit. O týden později měla mít velký koncert v Singapore Concert Hall. Když tam všechno vyjde, bude to její vstup na hudební trh v Asii. Máma se hodně snažila, aby to vystoupení pro Zoe zařídila.

O víkendu, kdy se měl konat večírek, chtěla Zoe cvičit.

„Ty tam jdeš?“ opatrně mu vrátila otázku.

„Jasně,“ přikývl. „Lizzy mě poprosila, abych dělal dýdžeje.“

„Super,“ řekla Zoe. „Tak to půjdu.“

Po přestávce měla Zoe angličtinu. Cestou do učebny se vedle ní najednou objevila její kamarádka Kim.

„Poslouchej, ty už nečeš zprávy ani na WhatsAppu?“ zeptala se místo pozdravu. „Celou dobu se s tebou pokouším spojit.“

„Fakt?“ Zoe vytáhla z kapsy mobil. Osm nových zpráv od Kim Taylorové. „A co, hoří něco?“ Teprve teď si všimla, že její kamarádka vypadá opravdu hrozně. Kim byla vysoká a štíhlá a měla světlou rezavě vlnité vlasy. Měla i hodně světlou pleť, v létě se nikdy pořádně neopálila. Dnes ale byla bledá jako nikdy a pod očima se jí objevily hluboké tmavé kruhy. „Stalo se něco?“

„Včera volali z akademie ve Snowfieldu.“ Kim se rozrušením sevřel hlas. „Představ si, nakonec na ty přijímačky přece jen můžu jet!“

„Cože? Já myslela, že z toho nic nebude!“

„Byla jsem na seznamu jako náhradnice,“ vysvětlila Kim. „A teď jsem se přece jen dostala do užšího výběru.“

„Páni!“ řekla Zoe. „Panebože, Kim, to je senzace!“